

A múlt

Visszakéredzkedtem, visszaevickéltem a múltamba:
nagy fehér lepedők falra függesztve,
rajtuk elherdált, sárguló arcok.

Balaton, Szajna és nevetés,
a menekülők vontatott lélegzése,
kávéházak és esteledés.

Fakuló képek vonulnak: keverednek.

Freiburg, 2009. február 4.

Világítótorony

A tornyok nem világítják meg a világot:
Repedeznek, szégyent vallanak.

Van-e fény torony nélkül?
Szégyen bűn és szerelem nélkül?

Ki tud behatolni a sötétbe,
Az árnyékvilág útvesztőibe?

Ki borítja be a vak bánatot?
Bevárható-e a fény feltámadása?

Sejtelmesen hallgatnak a tornyok;
az árnyékok végre összeborulnak.

Quimiac, 2009. április 12., húsvétvasárnap

A nép

Ismeretlen tettesek a törékeny háztetőn,
járókelők tömege gyanútlan utcákon,
felismerhetetlen szerelmesek az üres pincében,
korbácsos idomárok minden harmadik utcasarkon,
türelmes rendőrök a dübörgő körutakon,
haszontalan kereskedők a piszkos sátrakban:

és megboldogul a nép,
az istenadta nép.

Quimiac, 2009. április 14.

Végig

Végigjárom gyors léptekkel a mulandóságot,
életem szegélyét gondosan elkerülöm:
a gyanútlan haladás mestere vagyok,
mesterségem a mozgó élet felfedezése,
hatékony menetelés az örökkévalóság felé.

Quimiac, 2009. április 17.

Szép szó

„Olyan szép szó a szomorúság,
olyan szép”: régi versemet idézem,
szépen halad és megigézi az újat is:
az ige viszont Istené, aki besöpri a szavakat.

Igekötőket csak a boldogtalan nyelvtanok ismernek.

Quimiac, 2009. április 19.

Elvont

Gondolatok kalandoznak, eszmék röpködnek,
felcsillan a képzelet, madarakat társít
és váratlan vidámságot. A háznak négy sarka van,
megszámoljuk a váratlan vendégek összes érzését.
Majmolnak? A képzelet kikapcsol, magunkra maradunk,
a többiek mind a vidámság áldozatai.
Ki tart ki mellettünk? Ki fordítja ki eszméinket?
A gondolkodók most már tőlünk is elfordultak:

ÉS A KALAND VÉGET ÉR.

Quimiac, 2009. április 20.